

1

Om zeven uur op een Caribische ochtend op het eiland Antigua speelde een zekere Peregrine Makepiece, beter bekend als Perry, een voorbeeldige allround amateuratleet en tot voor kort docent in de Engelse literatuur aan een voorbeeldig *college* in Oxford, drie sets tennis tegen een gespierde, stramme, kale man van halverwege de vijftig, met bruine ogen en een voorname houding, die Dima heette. Hoe deze match tot stand kwam, was al snel het onderwerp van gedegen onderzoek door Britse spionnen die beroepshalve gekant zijn tegen de machinaties van het toeval. Evengoed trof Perry geen enkele blaam voor de gebeurtenissen die eraan voorafgingen.

De nadering van zijn dertigste verjaardag, drie maanden tevoren, had een verandering in hem teweeggebracht die, zonder dat hij zich daarvan bewust was, al een jaar of meer in hem sluimerde. Toen hij om acht uur 's ochtends, na tien kilometer joggen, wat niets had afgedaan aan zijn mistroostige gevoel, met zijn hoofd in zijn handen in zijn bescheiden appartementje in Oxford zat, had hij zijn hersens gepijnigd om erachter te komen waar het eerste derde deel van zijn leven toe had geleid, los van het excuus dat het had geboden om zich niet in te laten met de wereld buiten de ijle torenspitsen van de universiteitsstad.

Waarom?

Oppervlakkig gezien was hij het prototype van de geslaagde academicus. De op openbare scholen opgeleide zoon van docenten op een middelbare school, arriveert in Oxford na de Universiteit van Londen met indrukwekkende studieresultaten te hebben verlaten en krijgt een aanstelling voor drie jaar van een oude, rijke gerenommeerde faculteit. Zijn voornaam, doorgaans voorbehouden aan de Engelse upper class, heeft hij te danken aan een opruiende methodistische prelaat uit de negentiende eeuw die Arthur Peregrine van Huddersfield heette.

Wanneer hij tijdens het semester geen les geeft, onderscheidt hij zich als veldloper en sporter. Op zijn schaarse vrije avonden helpt hij een handje in een plaatselijk jeugdhonk. In de vakanties bedwingt hij lastige toppen en houdt hij zich bezig met hachelijke bergbeklimmingen. Maar wanneer zijn faculteit hem een vaste aanstelling – of zoals hij dat nu chagrijnig bekijkt, levenslange gevangenschap – aanbiedt, begint hij te steigeren.

Nogmaals: waarom?

Het afgelopen semester had hij een serie colleges gegeven over George Orwell, met als titel ‘Een verstikt Engeland?’ en zijn retoriek had hem zelf bang gemaakt. Zou Orwell het mogelijk hebben geacht dat dezelfde volgevreten stemmen die hem in de jaren dertig hadden achtervolgd, dezelfde verlamrende onbekwaamheid, die verslaving aan buitenlandse oorlogen en die eigenwaan in 2009 nog even vrolijk aanwezig waren?

Toen er geen antwoord kwam van de hem wezenloos aanstaarnde studentengezichten, had hij het zelf maar gegeven: *nee*, Orwell zou dat nadrukkelijk *niet* hebben geloofd. Of, als hij dat wel had geloofd, dan was hij ermee de straat op gegaan. Dan had hij heel wat ruiten ingekinkeld.

Het was een onderwerp dat hij genadeloos had uitgediept met Gail, die al lange tijd zijn vriendin was, toen ze na een verjaardagsdinertje in haar bed lagen in de flat in Primrose Hill, die ze voor een deel had geërfd van haar verder straatarme vader.

‘Ik vind wetenschappelijk medewerkers vervelend en ik wil er zelf eigenlijk geen zijn. Ik hou niet van de academische wereld en als ik nooit meer zo’n rottige toga aan hoeft, voel ik me een

vrij man,' was hij uitgevaren tegen het goudbruine haar, dat gierfelijk op zijn schouder rustte.

En toen hij behalve een meevoelend gespin geen reactie kreeg:

'Al dat gehamer op Byron, Keats en Wordsworth tegen een stelletje verveelde studenten wier hoogste doel het is om een graad te behalen, een wip te maken en rijk te worden? Dat heb ik nu wel gezien. Tering!'

En om er nog een schepje bovenop te doen:

'Ongeveer het enige waarvoor ik *echt* in dit land zou blijven is een bloederige revolutie.'

En Gail, een pittige jonge juriste die net carrière begon te maken en was gezegend met schoonheid en een rappe tong – soms zelfs iets rapper dan goed was voor zowel haarzelf als voor Perry – verzekerde hem dat geen enkele revolutie compleet zou zijn zonder hem.

De facto waren ze allebei wees. Perry's overleden ouders waren het toonbeeld van christensocialistische soberheid, de ouders van Gail waren precies het tegenovergestelde. Haar vader, een innemende, waardeloze acteur, was een vroegtijdige dood gestorven aan de alcohol, zestig sigaretten per dag en een misplaatste hartstochtelijke liefde voor zijn wispelturige vrouw. Haar moeder, een actrice, maar minder innemend, had toen Gail dertien was de benen genomen en scheen te hebben gekozen voor een simpel bestaan aan de Costa Brava, met een tweede-cameraman.

Perry's eerste reactie op zijn principebesluit om het stof van de wetenschappelijke wereld van zich af te schudden – onherroepelijk zoals al Perry's principebesluiten – was terug te keren naar de wortels van zijn bestaan. De enige zoon van Dora en Alfred zou hun overtuigingen de zijne maken. Hij zou zijn docentenloopbaan een nieuwe inhoud geven en beginnen waar zij genoodzaakt waren geweest de hunne op te geven.

Hij zou ophouden de intellectuele hoogvlieger uit te hangen, zich opgeven voor een doodeerlijke lerarenopleiding en, net als zij, leraar worden op een middelbare school in een van de meest achtergestelde uithoeken van zijn land.

Hij zou vastomlijnde vakken en elke sport die ze verlangden leren aan kinderen die hem eerder nodig hadden als laatste kans op zelfontplooiing dan als vrijkaartje naar burgerlijke voorspoed.

Maar Gail was niet zo geschokt door dit vooruitzicht als misschien wel zijn bedoeling was. Want al was hij nog zo vastbesloten om door te dringen tot *de harde kern van het leven*, er bleven andere niet met elkaar in overeenstemming te brengen versies van hem over, en Gail stond op goede voet met de meeste daarvan:

Jawel, zo had je Perry de zelfkastijdende student aan de Universiteit van Londen, waar ze elkaar hadden ontmoet, die in navolging van T. E. Lawrence in de vakantie met zijn fiets naar Frankrijk was getogen en daar had rondgejakkerd tot hij van uitputting omviel.

En jawel, zo had je Perry de avontuurlijke bergbeklimmer, de Perry die geen race kon lopen en geen spel kon spelen, of het nu zevenmans rugby of zakdoekje leggen met haar neefjes en nichtjes met Kerstmis was, zonder de dwangmatige behoefte te winnen.

Maar gelukkig was er ook Perry de heimelijke levensgenieter, die zichzelf kon trakteren op onvoorspelbare uitbarstingen van luxe, voor hij terugholde naar zijn zolderkamertje. En dit was de Perry die vroeg op die ochtend in mei, voordat de zon te hoog stond om nog te kunnen spelen, op de beste tennisbaan in het beste door de recessie getroffen vakantieoord in Antigua stond, met de Russische Dima aan de ene kant van het net en Perry aan de andere. En Gail, met een badpak aan en een hoed met een brede slappe rand op, gehuld in een zijdeachtig niemendalletje dat weinig aan de verbeelding overliet, werd omringd door een onwaarschijnlijk gezelschap van starogige toeschouwers, van wie sommigen in het zwart gekleed, die een gezamenlijke gelofte leken te hebben afgelegd niet te glimlachen, niet te spreken en geen enkele belangstelling te laten blijken voor de match die zij gedwongen waren te aanschouwen.

Het was volgens Gail een gelukkig toeval dat het Caribische avontuur al was gepland vóór Perry's impulsieve principebesluit. Het

idee kwam al op in de donkerste dagen van november, toen zijn vader ten prooi was gevallen aan dezelfde kanker die zijn moeder twee jaar tevoren noodlottig was geworden en Perry enigszins bemiddeld had achtergelaten. Daar hij niets moest hebben van geërfde rijkdom en zich afvroeg of hij eigenlijk niet alles wat hij bezat aan de armen moest schenken, twijfelde Perry eerst. Maar na een door Gail geïnstigeerde slijtageslag besloten ze tot een unieke, voordelige tennisevakantie in de zon.

En nooit was een vakantie gunstiger gepland, bleek later, want tegen de tijd dat ze aan hun reis begonnen, lagen er nog grotere beslissingen in het verschiet:

Wat moest Perry met zijn leven doen en moesten zij het samen doen?

Moest Gail de balie vaarwel zeggen en blindelings met hem ins Blaue hinein stappen of moest zij haar bliksemcarrière in Londen voortzetten?

Of was de tijd rijp om toe te geven dat haar carrière even weinig bliksemde als die van de meeste juristen en kon ze dus maar beter zwanger worden, waar Perry voortdurend op aandrong?

En al had Gail, uit kwajongensachtigheid of uit zelfverdediging, de gewoonte van grote vragen kleine te maken, toch viel niet te ontkennen dat ze allebei, afzonderlijk en gezamenlijk op een cruciaal moment in hun leven waren aangekomen. Een moment waar heel wat denkwerk bij kwam kijken en waarvoor een vakantie in Antigua de ideale ambiance leek.

Hun vlucht was vertraagd en daardoor kwamen ze pas na middernacht in hun hotel aan. Ambrose, de alomtegenwoordige bedrijfsleider van het vakantieoord, bracht hen naar het huisje. Ze sliepen de volgende ochtend uit en tegen de tijd dat ze op hun balkon hadden ontbeten, stond de zon te hoog om te tennissen. Ze zwommen en zonnebaadden op een goeddeels verlaten strand, lunchten als enige gasten aan de rand van het zwembad, bedreven loom de liefde in de middag en maakten om zes uur 's avonds uitgerust, voldaan en met zin in een partijtje hun opwachting in de sportboetiek.

Van een afstand gezien was het vakantieoord niet meer dan een kluitje witte huisjes, losjes neergezet langs een anderhalve

kilometer breed hoefijzer van poederachtig fijn zand. Twee vooruitstekende rotsen begroeid met struiken markeerden de buitengrenzen. Daartussen bevond zich een koraalrif en een rij lichtgevende boeien om lawaaiige motorjachten op afstand te houden. En op verscholen, in de heuvel uitgespaarde terrassen lagen de tennisbanen die aan internationale, professionele maatstaven beantwoordden. Een smalle stenen trap liep tussen de bloeiende struiken door naar de voordeur van de sportboetiek. Als je daar eenmaal doorheen was, kwam je in een tenniswalhalla, wat de reden was waarom Perry en Gail dit oord hadden uitgekozen.

Er waren vijf banen en een centercourt. Wedstrijdballen werden bewaard in groene koelkasten. Zilveren kampioensbokalen in glazen vitrines droegen de namen van tennishelden van vroeger, en Mark, de corpulente Australische profspeler, was er een van.

‘En over welk niveau hebben we het hier, als ik zo vrij mag zijn?’ vroeg hij op uiterst minzame toon, terwijl hij zonder er iets van te zeggen nota nam van de kwaliteit van Perry’s gehavende rackets, van zijn dikke witte sokken en afgetrapte maar functionele tennisschoenen en van Gails décolleté.

Voor twee mensen die hun prilste jeugd achter zich hadden gelaten maar nog in de bloei van hun leven waren, vormden Perry en Gail een opvallend aantrekkelijk paar. De natuur had Gail begunstigd met lange, welgevormde benen en armen, hoge kleine borsten, een lenig lichaam, de spreekwoordelijke Engelse teint, glanzend goudbruin haar en een glimlach die licht kon brengen in de donkerste uithoeken van het bestaan. Perry was op een andere manier heel Engels, met zijn magere en op het eerste gezicht enigszins uit zijn krachten gegroeide lijf met zijn lange nek en prominente adamsappel. Hij liep een beetje houterig, leek voortdurend voorover te tuimelen en had uitstaande oren. Op zijn openbare school had men hem opgezadeld met de bijnaam de Giraf, totdat degenen die zo onverstandig waren hem zo te noemen hun lesje hadden geleerd. Maar met de jaren des onderscheids had hij – onbewust, wat het alleen nog maar indrukwekkender maakte – een onnadrukkelijke maar onmiskenbaar aanwezige *élégance* ontwikkeld. Hij

had een welige bos bruine krullen, een breed voorhoofd met sproeten en grote ogen achter brillenglazen die hem iets van engelachtige verbijstering gaven.

Omdat ze ervan uitging dat Perry niet zijn eigen loftrumpet zou steken en omdat ze altijd en overal voor hem opkwam, beantwoordde Gail de vraag van de tennisleraar maar zelf.

‘Perry speelt de kwalificatiewedstrijden op Queens en is één keer doorgedrongen tot het hoofdtoernooi, hè Perry? Zover ben je gekomen. En dat was nadat hij bij het skiën zijn been had gebroken en zes maanden niet had gespeeld,’ voegde ze er trots aan toe.

‘En u, mevrouw, als ik zo vrij mag zijn?’ vroeg Mark de overbeleeftde tennisprof met iets meer nadruk op het ‘mevrouw’ dan Gail aangenaam vond.

‘Ik ben zijn ballenmeisje,’ antwoordde ze ijzig, waarop Perry reageerde met: ‘Volslagen lulkoek,’ en de Australiër op zijn tanden zoog, ongelovig zijn zware hoofd schudde en de smoezelige pagina’s van zijn roosterboek doorbladerde.

‘Tja, ik heb hier één stel dat jullie misschien wel zal liggen. Een tikkeltje te chic voor mijn andere gasten, dat zeg ik er maar meteen bij. Niet dat ik een geweldig arsenaal aan spelers heb waaruit ik kan putten, om eerlijk te zijn. Misschien moeten jullie vieren elkaar maar eens op de korrel nemen.’

Hun tegenspelers bleken een Indiaas echtpaar uit Mumbai op huwelijksreis. Het centercourt was bezet, maar baan 1 was vrij. Het duurde niet lang of een handjevol voorbijgangers en spelers van andere banen was aan komen lopen om te zien hoe het viertal bezig was zich in te slaan: soepele slagen vanaf de baseline die achteloos werden geretourneerd, passeerslagen waar niemand op liep, de onbeantwoorde smash van vlak aan het net. Perry en Gail wonnen de toss, Perry gaf de eerste servicebeurt aan Gail, die twee dubbele fouten sloeg, waardoor ze de eerste game verloren. Het Indiase bruidje was de volgende. Er werd bedaard gespeeld.

Pas toen Perry ging serveren werd de kwaliteit van zijn spel duidelijk. Zijn eerste service had hoogte en kracht en toen die in bleek, was er weinig tegen te beginnen. Hij serveerde vier winnende punten op rij. Het aantal toeschouwers groeide, de spe-

lers waren jong en aantrekkelijk, de ballenjongens kregen er steeds meer zin in. Tegen het einde van de eerste set kwam Mark de prof achteloos een kijkje nemen, bleef drie games en keerde toen met een nadenkende frons op zijn voorhoofd terug naar zijn sportwinkeltje.

Na een lange tweede set was de score één set elk. In de derde en laatste set werd het vier tegen drie, in het voordeel van Perry en Gail. Maar als Gail al de neiging had zich in te houden, was Perry nu juist op volle toeren en de match eindigde zonder dat het Indiase paar nog één game wist te winnen.

De toeschouwers slenterden weg. Het viertal bleef achter om elkaar te complimenteren, een revanche af te spreken en misschien vanavond een glaasje in de bar? Nou en of. Het Indiase stel vertrok en Perry en Gail bleven achter om hun reserve-rackets en truien in te pakken.

Terwijl ze daarmee bezig waren, kwam de Australische prof-speler terug de baan op in gezelschap van een gespierde, kaarsrechte, volkomen kale man met een geweldig brede borstkas, een met diamanten bezette gouden Rolex en een grijze trainingsbroek die omhoog werd gehouden door een koord met een strik ter hoogte van zijn middenrif.

Waarom Perry die strik op zijn middenrif eerst zag en de rest van de man pas later, laat zich gemakkelijk verklaren. Hij was bezig zijn oude maar comfortabele tennisschoenen te verwisselen voor een paar strandschoenen met touwzolen, en toen hij zijn naam hoorde noemen, zat hij nog steeds diep voorovergebogen. Daarom hief hij zijn hoofd langzaam op, zoals lange, magere mannen dat plegen te doen, en werd zich allereerst bewust van een paar leren espadrilles aan kleine, bijna vrouwelijke voeten die zeeroverchtig uit elkaar stonden, vervolgens een paar stevige met grijze trainingsbroekspijpen omhulde kuiten, en hogerop het touwtje dat de broek op zijn plaats hield, met een dubbele knoop erin zoals dat, gezien zijn aanzienlijke verantwoordelijkheid, hoorde.

En boven de strik het voorpand van een blouse van het fijnste karmozijnrode katoen, waaronder een massief torso dat geen onderscheid tussen buik en borst leek te kennen en dat van bo-

ven werd bekroond door een kraag in oosterse stijl die gesloten een gebrekkige versie van een pastoorsboordje zou zijn geweest, zij het dat het boordje nooit om de gespierde nek zou hebben gepast.

En boven die kraag, een beetje schuin en vragend, de wenkbrauwen uitnodigend opgetrokken, het rimpelloze gezicht van een man van in de vijftig, met gevoelvolle bruine ogen en een dolfijnengrijns om zijn mond. De afwezigheid van rimpels duidde niet op gebrek aan levenservaring, eerder op het tegendeel. Het was een gezicht dat volgens Perry, de openluchtavonturier, door het leven getekend leek: het gezicht, zei hij veel later tegen Gail, van *een gevormde man*, een status waar hij zelf ook naar streefde, maar die hij ondanks al zijn manhaftige inspanningen nog niet meende te hebben bereikt.

‘Perry, sta mij toe je voor te stellen aan mijn goede vriend en vaste klant, meneer *Dima* uit Rusland,’ zei Mark, met iets plechtstatigs in zijn zalvende stem. ‘Dima vond dat je daar een puike partij hebt gespeeld, zo is het toch, meneer? Als geducht kenner van de tennissport heeft hij u met veel waardering gadegeslagen, denk ik te mogen zeggen, Dima.’

‘Balletje slaan?’ vroeg Dima, zonder zijn bruine, verontschuldigende blik af te wenden van Perry, die zich inmiddels wat onhandig tot in zijn volle lengte had opgericht.

‘Hallo,’ zei Perry, een beetje buiten adem, terwijl hij een bezwete hand uitstak. De hand van Dima was die van een dik geworden handwerksman, getatoeëerd met een sterretje of een asterisk op de tweede knokkel van de duim. ‘En dit is Gail Perkins, mijn medeplichtige,’ voegde hij eraan toe, omdat hij het nodig achtte het tempo een beetje te vertragen.

Maar voordat Dima antwoord kon geven, liet Mark de prof een gesnuif van pluimstrijkend protest horen. ‘*Medeplichtige*, Perry,’ bracht hij ertegen in. ‘Geloof die man toch niet, Gail! Je hebt je daar *duchtig* geweest, zo is dat. Er zaten een paar backhandslagen bij die ware juweeltjes mogen worden genoemd, zo is het toch, Dima? Je zei het zelf. We hebben vanuit de boetiek gekeken. Gesloten circuit.’

‘Mark beweert dat jij op Queen’s speelt,’ zei Dima tegen Perry, met een zware, schorre stem en een vaag Amerikaans accent.

‘Ach, dat was alweer een paar jaar terug,’ zei Perry bescheiden, nog steeds om tijd te winnen.

‘Dima heeft kortgeleden Three Chimneys gekocht, hè, Dima?’ zei Mark, alsof dit nieuws het voorstel om een partijtje tennis te spelen op de een of andere manier aantrekkelijker maakte. ‘Mooiste plekje aan deze kant van het eiland, wat jij, Dima? Hij heeft er grootse plannen mee, horen we. En jullie tweetjes zitten in Captain Cook, als ik me niet vergis, een van de beste huisjes op het complex, als je het mij vraagt.’

Dat zaten ze.

‘Goh, kijk toch eens aan. Dan zijn jullie burens, nietwaar, Dima? Three Chimneys ligt precies op het puntje van het schiereiland, tegenover jullie aan de overkant van de baai. Het laatste stuk land op het eiland dat nog niet is opgeknapt, maar daar gaat Dima iets aan doen, zo is het toch, meneer? Er wordt gepraat over timesharing met voorrang voor de inwoners, wat mij een buitengewoon fatsoenlijk idee lijkt. Ondertussen doet u een beetje aan primitief kamperen, heb ik begrepen. En verleent u gastvrijheid aan een paar gelijkgezinde vrienden en familieleden. Daar heb ik bewondering voor. Dat hebben wij allemaal. Bij een man met uw vermogen getuigt dat van lef en karakter.’

‘Balletje slaan?’

‘Dubbelen?’ vroeg Perry, zich afwendend van Dima’s doordringende blik om Gail aarzelend aan te kijken.

Maar Mark, die zijn bruggenhoofd had bereikt, nam meteen zijn kans waar:

‘Sorry, Perry, maar Dima dubbelt niet, vrees ik,’ kwam hij handig tussenbeide. ‘Onze vriend hier speelt uitsluitend enkel, zo is het toch, meneer? U bent een onafhankelijk man. U bent graag verantwoordelijk voor uw eigen fouten, hebt u me wel eens verteld. Dat waren uw eigen woorden, nog niet zo lang geleden, en die heb ik ter harte genomen.’

Gail zag dat Perry inmiddels in tweestrijd verkeerde maar zeker ook in verleiding was gebracht en schoot hem te hulp:

‘Maak je om mij maar geen zorgen, Perry, als jij een partij single wilt spelen, doe dat dan gerust. Ik red me wel.’

‘Perry, ik geloof niet dat je moet aarzelen om het tegen deze heer op te nemen,’ drong Mark aan, om er nog een schepje bo-

venop te doen. ‘Als ik een gokker was, zou ik niet weten op wie ik mijn geld moest zetten, zo is dat.’

Zagen ze dat goed, trok Dima een klein beetje met zijn linkerbeen toen hij wegliep? Of was het gewoon de inspanning die het kostte om de hele dag dat gigantische bovenlijf mee te torsen?

Was dat ook het moment waarop Perry zich voor het eerst bewust werd van de twee blanke mannen die zonder iets uit te voeren rondgingen bij het toegangshek van de tennisbaan? De een met zijn handen losjes op zijn rug gevouwen, de ander met zijn armen over elkaar geslagen? Allebei in trainingspak? De een blond en met een babyface, de ander donker en apathisch?

Zo ja, dan uitsluitend in zijn onderbewustzijn, verkondigde hij tien dagen later onwillig tegen de man die zich Luke noemde en tegen de vrouw die zich Yvonne noemde, toen ze met z'n vieren aan een ovale eettafel in het souterrain van een fraai rijtjeshuis in Bloomsbury zaten.

Ze waren daar vanuit Gails flat in Primrose Hill naartoe gebracht in een zwarte taxi, door een grote joviale man met een baret op en een ringetje in zijn oor die beweerde dat hij Ollie heette. Luke had de deur voor hen geopend. Yvonne stond achter Luke te wachten. In een hal met dikke vloerbedekking, die rook alsof hij pas was geverfd, kregen Perry en Gail een hand en werden ze beleefd voor hun komst bedankt door Luke, die hen vervolgens voorging de trap af naar dit verbouwde souterrain met zijn tafel, zes stoelen en een kitchenette. Achter hoog in de buitenmuur aangebrachte, halvemaanvormige, matglazen ramen flikkerde het licht vanwege de schimmige voeten van voorbijgangers op de stoep boven hun hoofd.

Vervolgens werden hun mobieltjes afgepakt en werd hun gevraagd een verklaring van geheimhouding te ondertekenen. Gail de advocate las de tekst door en was des duivels. ‘Over mijn lijk,’ riep ze uit, terwijl Perry ‘wat maakt het allemaal uit’ mompelde en ongeduldig zijn handtekening plaatste. Na een paar dingen te hebben doorgestreept en zelf het een en ander te hebben toegevoegd tekende Gail ook, zij het onder protest. De verlichting in het souterrain beperkte zich tot een enkele zwakke

lamp boven de tafel. De stenen muren roken een klein beetje naar oude port.

Luke was hoffelijk, glad geschoren, halverwege de veertig en naar Gails maatstaven te klein. Mannelijke spionnen, hield ze zichzelf voor, – zogenaamd grappig, want voortkomend uit nervositeit – hoorden een maatje groter te zijn. Met zijn kaarsrechte houding, zijn getailleerde grijze pak en horentjes van grijzend haar boven zijn oren, deed hij haar meer denken aan een gentlemanjockey die zijn beste beentje voor zet.

Yvonne daarentegen kon onmogelijk veel ouder zijn dan Gail. Op het eerste gezicht vond Gail haar een beetje tuttig maar wel mooi, op een intellectuele manier. Met haar saaie mantelpakje, kortgeknipte donkere haar en onopgemaakte gezicht leek ze ouder dan nodig was en, opnieuw naar Gails stellige, lichtzinnige oordeel, veel te zwaar op de hand voor een vrouwelijke spion.

‘Dus jullie herkenden hen niet als *bodyguards*,’ opperde Luke, waarbij zijn verzorgde hoofd van de overkant van de tafel gretig tussen hen heen en weer schoot. ‘Toen jullie weer alleen waren zeiden jullie bijvoorbeeld niet tegen elkaar: “Tjeempie, was dat niet vreemd dat die Dima, wie hij ook zijn mag, zich zo streng liet bewaken?” of iets dergelijks?’

Is dat echt hoe Perry en ik met elkaar praten? dacht Gail. Dat wist ik niet.

‘Ik had de mannen natuurlijk wel *gezien*,’ gaf Perry toe. ‘Maar als je wilt weten of ik daar iets bij dacht, dan luidt het antwoord nee. Waarschijnlijk een paar kerels die kijken of er iets te tennissen valt, dacht ik, als ik al iets dacht’ – en hij plukte ernstig met zijn lange vingers aan zijn wenkbrauwen – ‘ik bedoel, je denkt niet zomaar opeens *bodyguards*. Toch? Nou ja, *jullie* misschien wel. Dat is nu eenmaal de wereld waarin jullie leven, neem ik aan. Maar als je een gewone doorsnee burger bent, dan komt zoiets niet bij je op.’

‘En hoe zit het met jou, Gail?’ informeerde Luke op kwieke, bezorgde toon. ‘Jij loopt de hele dag rechtszalen in en uit. Jij ziet de boze buitenwereld in al zijn verschrikkelijke glorie. Koesterde jij toen al argwaan?’

‘Als ik me al bewust was van hun aanwezigheid, dacht ik waarschijnlijk dat het een paar kerels waren die me met hun ogen

stonden uit te kleden, dus heb ik verder niet op ze gelet,’ antwoordde Gail.

Maar daar nam Yvonne, het lievelingetje van de meester, beslist geen genoegen mee. ‘Maar die *avond*, Gail, toen jullie terugblikten op de voorbije dag’ – was ze Schots? Zou best kunnen, dacht Gail, de acteursdochter, die prat ging op haar absolute gehoor waar het stemmen betrof – ‘deden twee loslopende mannen die gedienschtig in de buurt rondhingen je *echt* nergens aan denken?’

‘Het was onze eerste *echte* avond in het hotel,’ zei Gail, in een opwelling van nerveuze ergernis. ‘Perry had een diner bij kaarslicht voor ons gereserveerd op het Captain’s Deck, ja? We hadden sterren en een volle maan en in volle overgave parende brul-kickers en een kegel van maanlicht die bijna tot aan ons tafeltje reikte. Dacht je nu echt dat wij die avond elkaar diep in de ogen hebben gekeken en over Dima’s oppassers hebben zitten praten? Ik bedoel, doe me een lol’ – en uit angst dat ze grover had geklonken dan haar bedoeling was – ‘goed dan, we hebben het *heel even* over Dima gehad. Hij is een van die mensen die op je netvlies blijven staan. Het ene moment was hij onze eerste Russische oligarch, het volgende kon Perry zich wel voor zijn kop slaan dat hij erin had toegestemd een partijtje tennis met hem te spelen en wilde hij die Mark opbellen om te zeggen dat het feest niet doorging. Ik zei hem dat ik met mannen als Dima had gedanst en dat zij over een verbazingwekkende techniek beschikten. Daar had je niet van terug, hè, Perry, schat?’

Van elkaar gescheiden door een kloof zo breed als de Atlantische Oceaan die ze kort tevoren hadden overgestoken, maar evengoed blij dat ze hun hart konden luchten tegenover twee geïnteresseerde beroepsluisteraars, vervolgden Perry en Gail hun verhaal.

Kwart voor zeven de volgende morgen. Mark stond hen boven aan de trap op te wachten, gekleed in zijn eerste wit en met twee bliken gekoelde tennisballen en een papieren bekertje koffie in zijn hand.

‘Ik was doodsbang dat jullie je zouden verslapen,’ zei hij opgewonden. ‘Zeg, alles is in kannen en kruiken. Gail, hoe maak